

вали изъ прерията, били отъ 100 до 200 м. широки. Всичко, каквото лежало по пътя на вихрушките, било унищожавано. Въ старото хубаво време земята била здрава, добре обхваната отъ корените на тревата и затова вихрушките не могли да носятъ съ себе си пъсъци и земя. Днесъ, когато всички гори сѫ изсъчени и тревата унищожена, вихрушките нахълтватъ съ страшна сила отъ северъ, съ една широчина отъ 100 до 200 км., грабятъ разкъсаната отъ плугове и изсъхнала земя и съ страшна сила я понасятъ надъ страната. Гъсти мъгли отъ пъсъкъ и прахъ се носятъ въ въздуха и падатъ върху нивите, градините, къщите и градовете въ тази областъ. Голъми пъсъчни дюни се образуватъ, затрупватъ къщи, плъвни и обори, спиратъ влаковете и задъръстватъ реките и каналите. Фабриките спиратъ своята работа, защото въ машините прониква пъсъкъ. Всичко е въ полуумракъ. Въ къщите и по улиците лампите светятъ непрекъснато. Автомобилите се движатъ по улиците и шосетата съ голъма предпазливостъ. По села и градове никой не смѣе да отваря врати или прозорци. И най-малките дупчици по прозорците сѫ затъпкани съ парафинъ или мокри парцали.

Но всичко напраздно. Страшниятъ пъсъкъ нахлува въ жилищата и магазините, замърсява хранителните предмети и се наслагва върху мебелите и килимите. Хората закриватъ очите си съ очила и се пазятъ да излизатъ отъ домовете си. Животътъ спира съ дни и седмици. Спасение идва само, ако завали малко дъждъ. Но тогава всичко се покрива съ каль. Хората и животните изглеждатъ смъшни и жалки.

Тамъ, где доскоро земедѣлците взимаха богата жетва отъ жито и царевица, днесъ областната прерия взима тази жетва отъ хората и животните. Хиляди и хиляди домашни животни скитатъ изъ запустѣлите полета, около пресъхналите и затрупани съ пъсъци кладенци и водопои и измирятъ отъ жажда. Малкото остан-